

[Schlüter.]

ningen, også sådan at helt andre grupper kunne komme med og se en interesse og en fortjeneste i i år at gøre en ekstra indsats.

Jeg ved godt, at nogle vil sige, at hvis vi gennemfører frivillig opsparing, så har vi ikke den samme garanti for, at vi når det provenu i binding, som regeringen er ude efter. Jeg har set statsministeren udtale sig i den retning forleden i Jyllands-Posten. Men jeg vil gerne have lov at minde om, hvor langt vi nåede i sin tid med kapitalbindingsordningerne. Det sidste år, kapitalbindingerne gjaldt, var året 1966, og i det ene år blev der opsparet 800 mill. kr. på disse særlige kapitalbindingskonti. Det var i 1966. Hvad tror man så ikke man kunne få frem i frivillig opsparing i 1974-kroner? Selvfølgelig langt, langt mere end de 800 mill. kr. dengang, hvor vilkåret endda var, at pengene skulle være bundet så længe som i 5 år.

Der er intet til hinder for at lave en lov om frivillig opsparing, hvor vi får bundet væsentligt mere end de 1.100 mill. kr., regeringen er ude efter i tvangsopsparing.

Må jeg til sidst sige, at jeg mener, at der er mange dårlige led i forliget. Det mest uretfærdige og det mest urimelige er forslaget om den bundne opsparing. Jeg har på min gruppes vegne klart sagt fra i dag, og jeg håber, at det under udvalgsforhandlingen vil vise sig muligt for vi partier, som ikke deltager og er forpligtet af forliget, at tale de fire partier eller i hvert fald et enkelt af dem eller i hvert fald nogle enkelte medlemmer i bare ét af de fire partier til fornuft, så vi kan undgå den bundne opsparing og få en bedre løsning i stedet.

Børge Johansen (CD):

Jeg vil ikke fortænke nogen i at mene, at det må være lidt af et kedeligt job at skulle forsvare et forslag som dette. Det har uægtelig ikke skortet på kritik af forslaget, og jeg så i Berlingske Tidende i morges, at hr. Dahlgaard sågar var blevet beføjet til at meddele, at selv Vorherre tog afstand fra det.

Kritikerne her i salen har fået god hjælp af pressen og af repræsentanter for erhvervslivet, og megen energi er udfoldet for at producere argumenter, der kan vise den brede befolkning graden af forslagets tåbelighed.

Kritikerne er jo ikke spor i tvivl om, at de har gode kort på hånden. For man kan anstændigvis ikke pålægge en i forvejen plaget befolkning at spare 1 mia kr. op. Man må tage et rimeligt hensyn til, at denne befolkning allerede må bringe store ofre for at kunne pleje og bruge sin bestand af af 1 million personbiler, sukker under byrden ved besiddelsen af 1 million parcelhuse og anstrenger økonomien ved allerede nu i februar måned at sikre sig 1 million udlandsrejser til sydeuropæiske og oversøiske feriesteder, så man bagefter kan vende tilbage, tyngt af vægten af den spiritus og de andre afgiftsfrie varer, der kan erhverves på falderbet. Og så vender man altså hjem til terminen for indbetaling af opsparingsrater. Være bliver det endnu, stresset bliver fuldkomment, når vi mod årets slutning når den store juleindkøbsdille, der sætter ind med det formål, at alle kan få andel i den overflod, som man kan kvæle sig selv og sine skraldebøtter med.

Jo, der er argumenter nok for den opfattelse, at det er uanstændigt at bede befolkningen spare lidt op. Men mere nøgternt kunne man jo også mene, at den danske befolkning burde skamme sig lidt på kritikernes vegne. Man kan håbe, at den gør det, men jeg indrømmer, at jeg ikke tror, den vil.

Forslaget forudsætter, at 860.000 skatteydere i skatteklassen fra 60.000-70.000 kr. og opefter skal spare i gennemsnit 1.000 kr. og binde dem i en 3-4-5 år. Er det virkelig sådan et uanstændigt forlangende? Er det en tilstrækkelig grund til at male fanden og andre ubehageligheder på væggen og tilmed tage Vorherre til vidne på, at forslaget er tåbeligt?

Kritikerne har henvist til, at opsparingen skal finde sted sammen med opkrævning af restskatterne. Det kan vel nok siges at være korrekt, men der er alligevel nu en ret nem adgang til at betale sin restskat. Det er gjort særdeles nemt for enhver at regne den ud, og man behøver ikke at vente med at betale den til efteråret.

Så har kritikerne søgt hjælp i perspektivplanredegørelse II. Men de har i hvert fald ikke set i det afsnit af redegørelsen, der handler om sammenhængen mellem indkomst og forbrug — det er siderne 167-178 — og som indeholder nogle synspunkter om